

területekre. Történelmünk legragyogóbb napjai lesznek ezek! Honvédeinket fellobogózott diadalkapukkal, utcákkal, lelkes örömmel, tárt karokkal várták. De talán legszebb ajándék mégis az volt részükről, hogy nemzeti imáinkat olyan lelkesen átérzéssel énekelték... zokogták a viszontlátás mámorában, mint magyar még kevésszer. Az ő ajkukon megelevenültek a Szózat örökszép szavai: „*Hazádnak rendületlenül légy híve ó magyar...*“

Vegyünk példát a hazajöttektől, tanuljuk meg tőlük a hit, hazaszeretet és kötelességteljesítés olyan értelmezését, amelyet ők példáztak a hosszú elnyomás alatt. Mert a magyar feltámadáshoz vezető út még nem ért célhoz, s ahhoz, hogy oda eljussunk, csak azon erényekkel lelkünkben mehetünk, amelyet most hazatért testvéreinktől kell megtanulnunk! S akkor, ha már minden magyar testvérünk hazajött, csakugyan elmondhatjuk majd Petőfivel:

*„Együtt vagyunk és együtt maradunk!
Nincsen erő, semmi hatalom, aki
Ismét széjjel bírná szakítani
Ölelkező karunk.*

Fiammal beszélek.

Jelige: Ojtozi szoros.

*Nem felhők azok, édes kis fiam,
A jó Isten most nem küld felleget.
Virágok nyílnak odafenn az égen,
Azok virulnak szép hazánk felett.*

*Dehogy, gyermekem, nincs ősz odakünn;
Most van a legszebb, tündér kikelet.
Tavasza borult a bús magyar világra,
Imádkozz szépen, tedd össze kezed.*

*Hogy miért sírok? Ne kérdezd, most, kincsem.
Jól esik sírni, azért sír anyád.
Szól a rádió, figyeljél csak szépen,
Hallgasd Csikországa szabadságdalát.*

*Hol van Csikországa? Nézd csak, kisfiacskám,
Ez itt a térkép. Rajta szép hazánk.
Ezek itt hegyek, magyar hegyek újra,
Mert a jó Isten lenézett reánk.*

Erdélyi bércek, sok karácsonyfával,
Zúgnak a szélben, az ég kapuján.
Síró sóhajtást jaj, be sokat zúgtak!
De majd víg nótát zúgnak ezután!

Ez itt Csikország, a térkép sarkában.
Ott harsog most a magyar trombita!
Hallod, hogy fújja egy katona bácsi?
Minden katonák legbátrabbika?

Jó nagyapád is az volt tizennégyben,
Magyar honvéd, a sapkáján virág,
És védte Erdélyt száz ellenség ellen,
Mikor ránk rontott az egész világ!

Hol van nagyapó? Meghalt kisfiacskám...
Zúdult a gránát, mint a fergeteg,
Nekik nem volt már puszkagolyójuk sem,
Meghaltak mind és... Erdély... elveszett.

Nem, nem örökre, kisfiam! Az égben
Meglátta azt a jó Isten szeme,
Hogy nagyapádék megdicsőült lelke
Erdély sorsába nem nyugszik bele.

Csaba hősei együtt mentek velük
Hadak útján az Uristen elé,
Feltörték lentről is a jaj-fohászok,
Az ég is csaknem meghasadt belé!

Magyar imáknak végtelen nagy árja
Isten szívére végre rátalált,
És a jó Isten nem bírt tovább nézni
Ennyi könnyet és hasztalan halált.

Itélt az Isten s megjutalmazott Ő
Minden szenvedést, minden drága vért,
A jelt megadta és indult a honvéd,
Indult a honvéd s Erdély... visszatért!

Anyád szemében büszke könny ragyog most,
Könny, mit kicsalt egy sírhant hazatérte,
Szabad Erdélyért halt meg nagyapád,
Fiam, ha kell... halj meg Te is érte!